

ת"פ 31426/07/12 - מדינת ישראל נגד י.ל.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 31426-07-12

ת"פ 47741-05-12

בפני כב' סגן הנשיאה, שמעון שטיין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הנאשם

י.ל.

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגשו שני כתבי אישום המייחסים לו עבירות איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), עבירה של הפרת הוראה חוקית, עבירה לפי סעיף 287 (א) לחוק העונשין.

מייד עם סיום ההוכחות, שמיעת העדויות והראיות שהתקיימו ביום 3.4.14 מצאתי לזכות את הנאשם מכל אשמה בשני כתבי האישום שהוגשו כנגדו וקבעתי כי נימוקי הכרעת הדין יועברו לצדדים באמצעות הדואר.

במועד הרלוונטי לכתב האישום, הנאשם והגב' ה.ל. (להלן: "**המתלוננת**") היו בני זוג, נשואים, פרודים מזה כ - 4 חודשים. כאשר המתלוננת התגוררה ברחוב מלכי ישראל בראשון לציון (להלן: "**הבית**").

על פי עובדות כתב האישום בתיק 47741-05-12, ביום 10.11.11 במסגרת ה"ט 18541-10-11 בבית משפט השלום בראשון לציון, אסרה השופטת רבקה מקייס, על הנאשם, להגיע לדירה ברחוב חנה סנש 8/20 בראשון לציון, בה התגוררה המתלוננת למשך 3 חודשים וביום 196.11.11 שינתה כב' השופטת מקייס את החלטתה כך שהכתובת אליה אסור לנאשם להתקרב הינה "**הבית**".

ביום 4.1.12, בשעה 19:00 או בסמוך לכך, הפר הנאשם את הוראות הצו שניתן בכך שנכנס אל הבית ואל החצר. באותן הנסיבות, איים הנאשם על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בכוונה להפחידה או להקניטה בכך שאמר לה: "**מה את מחפשת אותי, תיזהרי ממני, מה את רוצה שאני אעשה לך משהו, את מכפישה את השם שלי ותיזהרי ממני**".

על פי עובדות כתב האישום בתיק 31426-07-12 ביום 15.7.12 בשעה 09:00 או בסמוך לכך, התקשרה המתלוננת לנאשם בעניין הסדרי הראיה, באותן הנסיבות, אמר הנאשם למתלוננת: "אם אני יהיה יום אחד עצור אני שוחט אותך" והוסיף "אני רואה אותך היום אני דוקר אותך ואני שם זין על המשטרה על השופטת ועל פקידת הסעד, הילדים שלך ידעו למה רצחתי את אמא שלהם".

בישיבת ההקראה, שהתקיימה ב- 16.6.13 בת.פ. 31426-07-12 כפר הנאשם בכל עובדות כתב האישום, מלבד העובדה שלפיה המתלוננת התקשרה אליו.

כמו כן, בישיבת ההקראה שהתקיימה באותו מועד בת.פ. 47741-05-12 כפר הנאשם בעובדות כתב האישום, הנאשם הודה כי היה לו צו הרחקה מן המתלוננת וכי אסור היה לו להתקרב לכתובת המפורטת בסעיף 3 (א) לכתב האישום. לגרסתו, אסור היה לו להיכנס לחצר הבית והוא לא נכנס אליה. הנאשם טען כי כלל לא שוחח עם המתלוננת באותו היום, הוא הגיע בסמיכות לבית כדי להחזיר את הילדים והיה מלווה על ידי מישהי, שהכניסה את הילדים פנימה.

מטעם התביעה העידו; הגב' רויטל דניאל, חוקרת אלימות במשפחה (עמ' 11-12 לפרוטוקול הדיון מיום 3.4.14). (להלן: "הפרוטוקול"), מר יוגב פרנקו, חוקר אלימות במשפחה (עמ' 12-13 לפרוטוקול), המתלוננת, הגב' ה.ל. (להלן: "המתלוננת") (עמ' 13-19 לפרוטוקול).

מטעם ההגנה העיד הנאשם, מר צחק בן מכלוף לוי (עמ' 20-23 לפרוטוקול), גב' ד.ב., חברה של הנאשם ושל בת זוגו של הנאשם היום (עמ' 24-25 לפרוטוקול).

המוצגים שהוגשו לתיק בית משפט הם:

- א. הודעת חשוד, הנאשם מיום 5.1.12 - ת/1
- ב. הודעת חשוד, הנאשם, מיום 15.7.12 - - ת/2
- ג. דו"ח ביצוע עימות מיום 15.7.12 - ת/3
- ד. פרוטוקול דיון בית משפט לענייני משפחה מיום 11.10.11 - ת/4
- ה. מזכר מיום 16.7.12 - ס/1
- ו. חוות דעת על הנאשם מיום 16.7.12 - ס/2

להלן תמצית העדויות:

1. הגב' רויטל דניאל, חוקרת אלימות במשטרה, העידה כי חקרה את המתלוננת ובסמוך לאחר מכן חקרה את הנאשם. הגב' דניאל הוסיפה כי היא לא יצרה קשר עם צד ג' והיא לא עימתה את המתלוננת עם דברי הנאשם.

2. מר יוגב פרנקו, חוקר אלימות במשטרה, העיד כי ביצע עימות בין הנאשם למתלוננת. לגרסתו, בשאלותיו במהלך העימות, מצא לנכון ליתן דגש על עבירת האימים והמסוכנות ופחות על ביצוע הסדרי הראיה, שעניינם במסגרת הליך אזרחי (עמ' 13 שורה 6-8 לפרוטוקול).

3. הגב' ה.ל., המתלוננת, העידה בבית המשפט כי לנאשם היה צו הרחקה למשך 3 חודשים ובאחד הימים הגיע להחזיר את הילדים ונכנס לחצר הבית למרות שנאסר עליו מפורשות לעשות כן והחל מאיים עליה (עמ' 13 שורות 28-32 לפרוטוקול). לטענת המתלוננת לגרסתה, הנאשם הגיע לחצר הבית בגפו והחל מאיים עליה, עוד הוסיפה כי לא הגיבה לדבריו, לקחה את הילדים ועלתה הביתה (עמ' 14 שורות 13-20 לפרוטוקול).

באשר לאירוע מיום 15.7.12 העידה כי הנאשם לא עמד בהסדרי הראייה, על כן החליטה לפנות לפקידת הסעד ופקידת הסעד שוחחה עם הנאשם, שלא בנוכחותה. לאחר אותה שיחה, התקשר אליה הנאשם, כך לגרסתה, ואיים עליה כי ידקור אותה **"ולא מעניין מה בית משפט ומשטרה עושים והוא שם עליהם זין. הוא אמר שיספר לילדים למה אני מתה ולמה אין להם אמא ואז הלכתי למשטרה"** (עמ' 14 שורות 28-30 לפרוטוקול).

בחקירתה הנגדית מסרה המתלוננת כי הגב' ד.ב. העידה על כך שהיא זו שהכניסה את הילדים נוכח כך שהיא חברה של המשפחה והיום היא נשואה לקרוב משפחתו של הנאשם (עמ' 15 שורות 13-14 לפרוטוקול).

עוד הוסיפה כי בחודש הראשון כעסה על העובדה כי לנאשם בת הזוג אך לאחר מכן כבר לא (עמ' 15 שורה 20 לפרוטוקול).

לטענתה, לא הגישה תלונה מייד עם סיום האירוע שכן הילדים שהו עמה אך ביום המחרת פנתה למשטרה, עוד לטענתה יצרה קשר עם המשטרה עוד באותו היום (עמ' 15 שורה 29-30 לפרוטוקול). כשנשאלה מדוע אין תיעוד על כך, השיבה: **"לא דיברתי עם חוקר, דיברתי עם היומן"** (עמ' 15 שורה 32 לפרוטוקול).

בהמשך העידה כי ביקשה מאחיה לעבור להתגורר עימה שכן חששה לחייה וכשנשאלה שוב מדוע לא השאירה את הילדים עם אחיה וניגשה למשטרה השיבה: **"לא היה לי כסף, ואני לא ניידת ורק למחרת יכולתי להגיע למשטרה, אם הייתי יכולה להגיע באותו יום, הייתי מגיעה... אין לי אינטרס להאשים אדם במשהו שלא עשה"** (עמ' 16 שורות 10-11, 15 לפרוטוקול).

בהמשך סיפרה המתלוננת כי **"פקה"ס התקשרה אלי ואמרה שלא יראה את הילדים עד הסדרי ראייה חדשים, והיא נתקה את שיחה, סיימתי פגישה יצאתי החוצה והתקשרתי אליו ושאלתי אם הוא לא רוצה לסיים יפה הוא אמר שידקור אותי ושהוא שם זין על השופט, ועל המשטרה ועל פקה"ס והילדים האלו**

ידעו למה אין להם אמא, אני לא זוכרת זה היה מזמן (עמ' 16 שורות 27-30 לפרוטוקול).

כשהטיחו בפניה שפקידת הסעד סיפרה כי זו הייתה שיחה רגילה השיבה: **"פקה"ס שקרנית, כי היה מצב שהוא היה עצור, והיא לא באה להעיד לטובתו לא רצתה להגיע למשטרה, ולכן היא לא פקה"ס שלי היום**" (עמ' 17 שורות 3-4 לפרוטוקול) ולשאלת בית המשפט השיבה: **"השיחה שלי איתו לא היה בנוכחות פקה"ס, יצאתי ממנה"** (עמ' 17 שורות 3-4 לפרוטוקול).

כשנשאלה מדוע בעימות טענה כי אין בעיה עם הסדרי הראיה והיא איננה מגישה את התלונה עליהם, השיבה כי בקשה להתלונן במשטרה על איומים ובאשר לבעיה שהייתה עם הסדרי הראייה, השיבה כי הנאשם הגיע בימים אשר נקבעו לו אך לא בשעות, ועל כן ביקשה לשוחח עימו.

עוד נשאלה בחקירתה הנגדית:

"ש. אני אומרת לך שקינאת בו שהייתה לו בת זוג ובמהלך השיחה הוא אמר לך שהוא יודע שאת מקנאה והוא יוציא לך את העיניים.

ת. הוא אמר שיוציא לי את העיניים ליד יוגב החוקר.

ש. הוא אמר לך את זה בטלפון.

ת. גם בטלפון וגם ליד יוגב החוקר.

בחקירה הוא אמר שבסך הכל שיוציא לי את העיניים ושאם לו לא יהיה טוב אז גם לי לא יהיה טוב. החוקר אמר לו **"אמרת את הכל" ואיימת גם פה, זה סוג של איום ובאותו יום עצרו אותו**

ש. בעימות הנאשם אומר שאמר שיוציא לך את העיניים אמרת שהוא לא אמר לך את זה

ת. מה?

ש. מפנה לעמוד 2 בעימות, ת/3 שורה 18

ת. זה מה שהוא אמר בחקירה בעימות.

ש. הרגע אמרת שהוא אמר זאת גם בטלפון

ת. מבקשת לעיין, אני לא זוכרת מה היה לפני שנתיים. אני מעיינת בעימות והוא אמר שיוציא לי את העיניים הוא אמר גם בשיחת הטלפון, לא זוכרת למה אמרתי שזה לא נכון".

(עמ' 18 שורות 7-22 לפרוטוקול).

בהמשך, כשנשאלה האם הויכוח בטלפון היה על האבחון, השיבה כי השיחה הזו לא נעשתה בנוכחות פקידת

הסעד וזו הייתה שיחה מאוחרת לאירוע, כשנשאלה מדוע הנאשם טען כך בחקירתו השיבה: **"כי יצחק ממציא דברים והוא שקרן"** (עמ' 19 שורה 1 לפרוטוקול). בהמשך סירבה להתייחס לנושא ואמרה כי זה לא רלוונטי לתיק הזה.

4. הנאשם העיד כי עובר לאירוע מיום 4.1.12 היו הצדדים פרודים מזה מספר חודשים והיו צווי הרחקה, הסדרי הראייה תמיד לוו על ידי צד שלישי, בעיקר בשעות החזרת הילדים, שכן הוא היה לוקח אותם ממוסדות החינוך. ביום 4.1.12, הגיע הנאשם לבית המתלוננת בשעת סיום הסדרי הראייה ביחד עם ד.ב., ידידה משותפת שלו ושל המתלוננת, כאשר הוא המתין ברכב, כלל לא ירד ממנו, לא ניגש אל המתלוננת. ידידתו היא זו שירדה עם הילדה ומסרה אותם למתלוננת.

באשר לאירוע מיום 15.7.12, סיפר הנאשם כי שוחח טלפונית עם פקידת הסעד. הוא התנגד לחקירת ילדים, שכן הילד טרם הגיע לגיל 3, לגרסתו, השיחה הייתה על רמקול, כאשר המתלוננת שהתה ליד פקידת הסעד ושמעה את השיחה. עוד לטענתו, השיחה התנהלה בנועם ומאחר שכל השיחות ברווחה מוקלטות ניתן להאזין לה. (עמ' 21 שורות 4-10 לפרוטוקול).

לטענתו, זמן מה לאחר שהסתיימה השיחה עם פקידת הסעד, יצרה עימו קשר המתלוננת, ושוחחה עימו על הילדים, **"היו לה הרבה דרישות ובקשות לגבי גם המשמורת וגם כספים, שאני יעזור לה עם הרישומים לגן של הילדים, כל מיני דרישות שהיו לה, לקנות דברים לילדים, אני לא כל כך זוכר לפרטי פרטים, יתכן מאד שהתלהטו הדברים והיו כעסים אך לא עד כדי איומים ואמירות של איומים"** (עמ' 21 שורות 11-15 לפרוטוקול). בהמשך הוסיף כי **"אני זוכר שהייתה אמירה כמו "אני יוציא לך את העיניים" וזה בהקשר לכך שהייתי יוצא עם בת הזוג שלי, אני נזכר, הסיבה של הפניה שלה לפקה"ס לעניין המשמרות התנגדות שלה שאני מביא את הילדים לבית של בת הזוג שלי... לגבי האמירה של אם יהיה לי רע גם לך יהיה רע... הכוונה שאם תרעי לי לא תקבלי ממני עזרה"**. (עמ' 21 שורות 17-22 לפרוטוקול).

במהלך דיון ההוכחות צורף מזכר מיום 16.7.12 של רסר יוגב פרנקו, ס/1 בו ציין כי: **"שוחחתי עם יעל פלג מהרווחה והיא מסרה כי לא יכולה למסור לי פרטים וחוות דעת היות ויש עניין של סודיות. היא רק יכולה לומר כי בשיחה מאתמול עם יצחק לא היה שום דבר חריג מעבר לשיחה רגילה על הסדרי הראייה והוא לא אמר אתמול בשיחה מילים כמו "לא רואה אותך ואת המשטרה ובית משפט..."**.

בחקירתו הנגדית, כשנשאל מדוע לא סיפר במשטרה כי באירוע מיום 15.7.12 נכחה עדה, טען כי: **"לא חשבתי שהדברים ירחיקו לכת בצורה הזו, הייתי צריך לבקש את אישורה גם במשטרה שאלו אותה וביקשתי את אישורה ואם תאשר אמסור את הפרטים שלה... המשטרה לא חזרה לברר איתי אם היא מוכנה גם כשהייתה מוכנה"**. (עמ' 22 שורות 6-9 לפרוטוקול).

כשנשאל כיצד שמע את השיחה בין המתלוננת לד.ב., השיב כי ישב ברכב ושמע **"מדובר ברחוב צר הרכב עמד מספר מטרים מהכניסה לחצר וניתן היה לשמוע"** (עמ' 22 שורה 24 לפרוטוקול).

הנאשם הוסיף וסיפר כי מערכת היחסים בינו לבין המתלוננת הייתה טעונה, הפרידה הייתה "**מכוערת**" (עמ' 23 שורה 2 לפרוטוקול), היו כעסים ללא סיבה וכל נושא שיחה נגמר בכעס, לא הייתה ביניהם תקשורת.

5. בהודעתו במשטרה מיום 5.1.12, ת/1 טען הנאשם: "**בסה"כ מכעיס אותה שאני מביא את הילדים עם נשים אחרות, היא חושבת שיש לי קשר איתם. אני חייב צד שלישי להביא את הילדים, אני כל פעם סופג ממנה עלבונות ואין אנשים שמוכנים לבוא איתי להחזיר את הילדים אליה, הם חושבים פעמים**" (עמ' 1 שורות 1-3).

הנאשם סיפר בחקירתו כי התלוותה אליו בחורה נוספת, הוא ביקש שלא למסור את שמה, עד שלא ישאל אותה האם מוכנה להתערב ולמסור עדות (עמ' 2 שורות 13-14).

בהודעתו במשטרה מיום 15.7.12 ת/2 סיפר כי הסכסוך בינו לבין המתלוננת יום קודם לכן סבב על אבחון שהוא סרב לעשות לילדים (עמ' 2 שורה 8). בהמשך סיפר: "**אתמול אחרי שבת שלי עם הילדים החזרתי אותם אליה בשעה 9 וחצי בידיעה שלי, את אוראל הקטן אני אמור לקחת ב - 16:00 ואני בהסכמה שלה לקחתי אותו מ- 8 בבוקר כי לקחתי אותם ליום כיף והחזרתי אותם ב - 9 וחצי בערב בידיעה והסכמה שלה. כעיקרון הם היו אמורים לחזור ב - 19:00, אבל ב - 19:00 עדיין לא יוצאת שבת ולפי הבקשה שלה היא מבקשת שאני יחזיק אותם עד מוצאי שבת כדי שאני יוכל להתקשר אליה**" (עמ' 2 שורות 12-16).

באשר לשאלה האם אמר לה כי הוא ישחט אותה ו/או ידקור אותה ו/או שם זין על המשטרה, השופט ועל פקידת הסעד וכי ילדיו ידעו מי רצח את אמא שלהם השיב: "**כל מה שהיא אמרה זה שטויות במיץ עגבניות... אני בלהט הכעס לא יודע בדיוק מה אמרתי אבל איומים כאלה לא היו ולא נבראו... היא יש לה קנאה שיש לי כבר בת זוג. יכול להיות שאני אמרתי לה אני יוציא לך את העיניים. והתכוונתי שאני הולך עם מישהי אחרת עכשיו. כי מפריע לה שאני לוקח את הילדים לשם**" (עמ' 2 שורות 26, 28, 30-31). כמו כן, הנאשם אישר בחקירתו כי אמר: "**אני שם זין על המשטרה ובית המשפט כי יש חוק במדינה**" (עמ' 2 שורות 35-36).

6. הגב' ד.ב. שהעידה מטעם הנאשם, מסרה כי היא מכירה את המתלוננת, אשר גדלה יחד עמה בבית הספר, הן נהגו לשבת בגינה עם הילדים ודרכה הכירה את הנאשם. במועד המתואר בכתב האישום, פנה אליה הנאשם ואמר לה כי אין לו איך להחזיר את הילדים ואין מי שייקח אותם, על כן, הציעה לו להצטרף אליו ולהחזיר את הילדים. הם נסעו ביחד לבית המתלוננת, הנאשם נשאר ברכב, והיא, הגב' בליצר, הורידה את הילדים אצל המתלוננת בבית. לגרסתה, המתלוננת הייתה עצבנית מאוד וצעקה: "**הוא ישלם על זה, שהוא מחזיר לי את הילדים עם השרמוטות שלו**" (עמ' 24 שורות 7-11 לפרוטוקול).

בחקירתה הנגדית, סיפרה כי לא זכור לה כי הייתה פעם נוספת שהחזירה את הילדים (עמ' 24 שורה 24)

לפרוטוקול), כמו כן, העדה לא ידעה להשיב האם הנאשם החזיר את הילדים עם אחרות.

העדה הדגישה כי הנאשם לא ביקש דבר, הוא שאל אותה האם תהיה מוכנה להעיד במקרה הצורך והיא השיבה שכן. (עמ' 25 שורות 18-19 לפרוטוקול).

ב. לאחר ששמעתי העדים, עיינתי במוצגים ובסיכומי באי כוח הצדדים, הגעתי למסקנות כדלקמן:

7. כאמור בתחילת דבריי, החלטתי לזכות את הנאשם מכל האישומים המיוחסים לו, שכן לא מצאתי כי יש בחומר הראיות כדי להרשיעו.

מטעם התביעה העידה המתלוננת כעדה יחידה לאירועים הנטענים על ידה. ומטעם ההגנה העיד הנאשם ועדה נוספת, אשר נכחה באירוע מיום 4.1.12 (ת.פ. 47741-05-12).

8. עדות המתלוננת לא הותירה בי רושם חיובי, המתלוננת חזרה על גרסתה המפורטת בכתב האישום, אך סתרה את עצמה לא אחת, עדותה הייתה מתלהמת קמעה כאשר כינתה הן את פקידת הסעד שקרנית והן את הנאשם. (עמ' 17 שורה 3, עמ' 19 שורה 1 לפרוטוקול).

כמו כן, מעיון בעימות שנערך בין הצדדים ואשר סומן ת/3 - עולה כי המתלוננת לא יכלה להסביר על מה בדיוק היא מתלוננת, כאשר השוטר הטיח בפניה כי בעדותה אמרה כי הנאשם לא עומד בהסדרי הראיה, ובעימות ציינה כי לא הגישה תלונה על הסדרי הראיה כי אם על איומים וכי היא מפחדת ממנו.

כמו כן, אף במהלך עדותה בבית המשפט, כשנשאלה האם הויכוח בטלפון היה על האבחון, השיבה כי השיחה הזו לא נעשתה בנוכחות פקידת הסעד וזו הייתה שיחה מאוחרת לאירוע, ובהמשך אף סירבה להתייחס לנושא ואמרה כי זה לא רלוונטי לתיק הזה.

כמו כן, תחילה טענה המתלוננת כי לא הגישה את התלונה בכל הנוגע לאירוע המתואר בת.פ. 47741-05-12 מייד עם סיום האירוע שכן הילדים שהו עמה אך ביום המחרת פנתה למשטרה, אך לטענתה יצרה קשר עם היומנאי עוד באותו היום. כשנשאלה מדוע אין תיעוד על כך, השיבה: **"לא דיברתי עם חוקר, דיברתי עם היומן"** (עמ' 15 שורה 32 לפרוטוקול), תשובה זו אינה מקובלת עליי.

כמו כן, בהמשך העידה כי ביקשה מאחיה לעבור להתגורר עימה שכן חששה לחייה וכשנשאלה שוב מדוע לא השאירה את הילדים עם אחיה וניגשה למשטרה עוד באותו הרגע, השיבה הפעם: **"לא היה לי כסף, ואני לא ניידת ורק למחרת יכולתי להגיע למשטרה, אם הייתי יכולה להגיע באותו יום, הייתי מגיעה... אין לי אינטרס להאשים אדם במשהו שלא עשה"** (עמ' 16 שורות 10-11, 15 לפרוטוקול).

9. מנגד, מצאתי כי עדותו של הנאשם אמינה, הוא חזר על גרסתו כפי שתיאר אותה אף בחקירותיו במשטרה ובעימות שנערך, לא סתר את עצמו, היה קוהרנטי, עקבי, לא מצאתי בחקירתו סתירות מהותיות שלא ניתן עמוד 7

להסבירן במגבלותיו הטבעיות של הזיכרון האנושי, או בדרך התבטאות או ניסוח שונים. דבריו הסדורים ניחנו בכנות רבה ובגילוי לב. העובדות שוחזרו ללא כחל וסרק לרבות, אותם פרטים המתייחסים לדבריו למתלוננת - כאשר אמר לה כי "**יוציא לה את העיניים**" וכי "**אם יהיה לו רע יהיה לה רע**" ומקובל עליי ההסבר כי הוא ידע שהמתלוננת מקנאה בעובדה כי המשיך בחייו ואין המדובר באיום.

עוד יצוין, כי לגרסתו של הנאשם בכל הנוגע לאירוע מיום 15.7.12 מצטרפים דבריה של פקידת הסעד במזכר המסומן 1/ס לפיו השיחה שהתנהלה הייתה "**שיחה רגילה**".

כמו כן, בכל הנוגע ת.פ. 47741-05-12 הרי שלגרסתו של הנאשם הצטרפה גרסתה של הגב' ד.ב. אשר סיפרה כי היא שהכניסה את הילדים לחצר הבית וכי הנאשם חיכה לה ברכב. לא מצאתי כי לגב' בליצר הייתה סיבה שלא להעיד אמת, למרות היותה נשואה כיום לקרוב משפחתו של הנאשם.

עוד יצוין, כי הנאשם אכן סיפר בחקירתו כי ישנה אישה אשר הייתה עדה לאירוע וביקש שלא למסור את שמה בטרם יבקש לרשותה. אף לא אחד מנציגי היחידה החוקרת טרח לברר עימו קודם להגשת כתב האישום, האם שוחח עימה אם לאו ואינני מקבל את טענת ב"כ המאשימה בסיכומיה שלפיה המדובר בעדות כבושה.

10. ניסיון החיים והניסיון המשפטי מלמדים, כי יש ודבריהם של נאשמים או של עדים בחקירותיהם ובעדותם, אינם עשויים מקשה אחת. משכך, תפקידו של בית המשפט לבחון בציציות אמירות אלו כדי לבור את התבן מן הבר (**ירמיהו** כ"ג, כ"ח).

בית המשפט העליון הדגיש לא אחת, כי ניתן לערוך סינון מסוג זה, על ידי העזרות בראיות קבילות ואמינות אחרות, או על פי מבחני ההיגיון והשכל הישר. בית המשפט מודרך בסוגיה זו על ידי הוראות של סעיף 53 לפקודת הראיות, תשל"א 1971, המפנות הלכה למעשה, לניסיון החיים, להגיון ולטביעת עין שיפוטית, לשם כך רשאי בית המשפט לפלג את האמירות (ע"פ 526/90 **בלזר נ' מדינת ישראל**, פ"ד מה (4) 133, 186).

11. למעלה מן הצורך יצוין כי התביעה לא הצליחה להוכיח מעבר לכל ספק כי הנאשם הפר הוראה חוקית ונכנס לחצרי הבית, עדותה של הגב' בליצר תומכת בדברי הנאשם לפיה חיכה מחוץ לחצר הבית, ברכב.

12. נוכח כל האמור לעיל אני מורה על זיכוי של הנאשם מכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

13. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מקבלת הכרעת דיני זו אצל המאשימה.

ניתנה היום, כ"ט ניסן תשע"ד, 29 אפריל 2014, במעמד הצדדים

